

Kyra Rutgers Grenzeloze liefde

Een aangrijpende roman
over de ontsnapping van
een moeder en haar kind,
gebaseerd op ware
gebeurtenissen.

Proloog

Het interieur van onze woonkamer is sierlijk en dromerig met gloedvolle kleuren. Veel oranje, turquoise en smaragdgroene kussens op de fluwelen bankstellen en fauteuils, mozaïek- en glaskralenlampen, glimmende, zilverkleurige lantaarns en gouden wandkandelaars.

We zitten met z'n allen op de grond rondom het grote kleed waarop de pannen met eten staan. Mohsens moeder graait met haar rechterhand in de pan met *gorschte bademdjan*, een gerecht bestaande uit lamsvlees, aubergine, ui, knoflook en limoensap. Zijn jongste zusje Banu voert het hoogste woord en spreekt luidruchtig. Zijn oudste zus Farideh en haar man Yashar onderbreken Banu af en toe om ook hun zegje te doen. Telkens als ze iets zeggen, wijzen ze naar Mohsen of prikken met een vermanende vinger in zijn buik of borst. De sfeer is gespannen. Er broeit iets.

Omdat het sowieso altijd klinkt alsof ze ruzie hebben wanneer er Farsi wordt gesproken, begrijp ik in eerste instantie niet dat ze een felle discussie voeren. Mohsen zegt niets, maar ik zie aan zijn houding dat hij zich ergert aan de toon waarop Banu, nog

wel zijn lievelingszus, hem toespreekt. Hij lijkt zich in het nauw gedreven te voelen.

Tussen de happen door mengt mijn schoonmoeder zich regelmatig in de discussie. Mijn zwager Reza, de man van Banu, houdt zich afzijdig en staart alleen maar voor zich uit. Hij is weliswaar een man van weinig woorden, maar het is opvallend dat hij zich nu helemaal niet met het gesprek bemoeit. Dat kan maar één ding betekenen: hij is het niet eens met het onderwerp.

Omar klimt bij zijn grootmoeder op schoot. Hij knabbelt aan een *koko sabzi*, een groentekoekje, waar hij dol op is. Blikken schieten heen en weer. Spiedende ogen. Gezichten die bevriezen in misprijzende uitdrukkingen. Instinctief voel ik aan dat de familie iets aan het bekokstoven is. Iets wat ik niet mag weten. Want het heeft met mij te maken. Mijn naam wordt herhaaldelijk genoemd.

De drukke gebaren en de bijna agressieve toon waarop ze praten, geven me een erg onprettig gevoel. Ik spits mijn oren en probeer geconcentreerd te luisteren en te begrijpen waarover ze het hebben. In de vijf jaar dat ik met Mohsen samenwoon, heb ik het Farsi redelijk leren verstaan. Toch kan ik vanavond de discussie lastig volgen, ook omdat het geblèr van de televisie, die continu aanstaat, er telkens tussendoor komt. De emoties lopen hoog op, dus praten ze snel. Alsof ze willen vermijden dat ik ook maar iets zou oppikken. Wat ik wél opvang, is meer dan voldoende om te begrijpen waar het over gaat. Ze willen mij weg hebben. Ik moet terug naar Nederland. Omar moet bij zijn vader in Engeland blijven. Een katholieke moeder kan haar moslimkind immers niet op de juiste manier opvoeden. Als hun plan niet slaagt, dan nemen ze hem mee naar Iran, waar familieleden zich over hem zullen ontfermen.

Ik denk terug aan die picknick in Stanley Park een tijdje terug

en wat Morteza toen tegen me zei. Hij had gelijk.

Met ingehouden adem luister ik verder. Mijn hart bonkt in mijn keel. Ik kijk naar Omar, die nog steeds bij zijn grootmoeder op schoot zit, zich er niet van bewust hoe gevaarlijk die vrouw is. Mohsen ontwijkt mijn blik. Hij kijkt strak voor zich uit en zegt tegen zijn familie dat hij dit niet kan maken. Ik heb hem nooit iets misdaan. Ik ben geen slechte vrouw. Hij wil het mij niet aandoen om Omar van mij af te pakken. Als hij zegt dat een kind bij zijn moeder hoort op te groeien, worden ze woedend. Mijn schoonmoeder grijpt met haar handen naar haar hoofd. Ze kijkt omhoog, alsof de hemel elk moment op haar kan neervallen. Quasi-huilend roept ze wat er is misgegaan dat Allah zo'n slechte vrouw op het pad van haar zoon heeft gestuurd.

Banu geeft Mohsen een tik op zijn hoofd en werpt hem een paar scheldwoorden toe. Hij zit nu met gebogen hoofd naar de grond te staren, een houding die ik bepaald niet van hem gewend ben. Farideh en Yashar vallen mijn schoonmoeder bij. Yashar verwijt Mohsen dat hij zich met een westerse vrouw heeft ingelaten. Farideh zegt dat hij niet mans genoeg is om een Iraanse vrouw te trouwen. Dat hij het onheil over zichzelf en zijn familie heeft afgeroepen door een kind bij een westerse vrouw te verwekken. Boos staat ze op om een lege pan naar de keuken te brengen.

Mijn schoonmoeder aait Omar over zijn wang. Ze vraagt zich hardop af wat er van dit mooie jongetje terecht moet komen als hij bij zijn moeder blijft.

Ik kan niet geloven dat ze dit bespreken waar ik bij zit. Mohsen, Omar en ik, we waren gelukkig. Waar komt dit ineens vandaan? Ik had iets meer dankbaarheid en vreugde verwacht. Mohsen is een geslaagd man, samen hebben we zijn familie de mooiste telg geschonken die ze zich maar konden wensen. En

nu ben ik ineens een slechte vrouw, een schandvlek, een gevaar voor mijn bloedeigen kind. Ik voel me diep beledigd. Tegelijk ben ik intens verdrietig en teleurgesteld in Mohsen dat hij het niet voor mij en zijn gezin opneemt. Wat bezielt hem ineens? Waarom laat hij dit over zijn kant gaan? Onze relatie is niet altijd even makkelijk, met name vanwege het cultuurverschil, maar over het algemeen zijn we gelukkig. We houden zielsveel van elkaar. Maar alle kracht lijkt Mohsen op dit moment te zijn ontnomen. Hij durft zijn familie niet tegen te spreken. Ongehoorzaamheid aan de familie en zeker aan de ouders is in Iran een van de grootste zonden die iemand kan begaan. Allah stelt ongehoorzame moslims een zware straf in het vooruitzicht.

Wat kan ik doen? Wat kan ik tegen de familie beginnen als Mohsen niet achter me staat? Ik kan maar één ding verzinnen: ik moet hier weg! Ontsnappen. Vluchten. Met Omar. Zo snel mogelijk. Want als het ze lukt ons gezin te verwoesten, brengen ze Omar naar een Iraans dorp, waar ik hem nooit zal kunnen vinden. Ik zal de rest van mijn leven een gat in mijn hart hebben dat nooit opgevuld zal kunnen worden. Maar hoe kom ik hier ooit weg? Uit alle macht probeer ik mijn tranen te bedwingen. Ze mogen vooral niet merken dat ik doorheb wat ze van plan zijn. Ik moet heel voorzichtig en heel doordacht te werk gaan, anders kan ik Engeland nooit met mijn zoon verlaten.

Ik til Omar van mijn schoonmoeders schoot en zeg tegen Mohsen dat ik hem naar bed ga brengen. Ik ben blij dat ik de huiskamer kan ontvluchten. Weg uit die afschuwelijke sfeer. Weg bij de familie die mij mijn kind wil ontnemen. Ik was Omar bij de wastafel en trek hem een pyjama aan. Ook ik kleed me uit en trek een nachthemd aan. Ik leg Omar niet in zijn eigen ledikant, maar neem hem bij me in bed. Zachtjes neurie ik een kinderliedje, terwijl de tranen over mijn wangen stromen. ‘Mama

huilen,' zegt Omar en hij veegt met zijn handjes mijn natte gezicht droog. Een oerinstinct speelt op. Ik druk hem stevig tegen me aan en wil hem nooit meer loslaten. Het gaat ze niet lukken. Ze kunnen mij mijn kind niet afpakken. Nooit!

Omar valt snel in slaap. Als Mohsen tegen twaalf uur in bed stapt, ben ik nog wakker. Maar ik doe alsof ik slaap. Zijn diepe, regelmatige ademhaling enkele minuten later irriteert me. Hoe kan hij vredig in slaap vallen terwijl zijn familie ons gezin kapot wil maken?

De volgende morgen wordt Omar al vroeg wakker. Met zijn vinger tikt hij zachtjes op mijn wang. Zijn beentje ligt over mijn buik. Ik kijk op de wekker hoe laat het is. Zeven uur. Op fluistertoon zeg ik Omar dat hij nog even moet proberen te slapen, maar hij blijft woelen en draaien. Na twintig minuten kan ik hem niet meer stilhouden. Doodmoe van een slapeloze nacht loop ik met Omar de trap af naar beneden. De geur van knoflook en uien komt me tegemoet. Ik tref mijn schoonmoeder in de keuken achter het fornuis aan. Ze begroet Omar met een kus. *Sobh begeer, batsjèh dzjaan*. 'Goedemorgen, lief kind.' Haar schelle stem gaat me door merg en been. Ze negeert mij en ik doe zelf ook geen moeite om een gesprek op gang te brengen.

Ik vul een schaalte met cornflakes en melk voor Omar en voer het hem in de huiskamer. Mijn maag knort, maar ik heb nergens trek in. Mijn schoonmoeder komt de huiskamer in en zet de theepot op de salontafel. Ze neemt plaats op de stoel tegenover mij. Ze schenkt thee voor zichzelf in, maar vraagt niet of ik ook wil. Over de rand van haar theekopje kijkt ze me met argusogen aan. Wellicht vraagt ze zich af of ik gisteravond iets van het gesprek heb opgepikt.

Ik hoor voetstappen op de trap. Mohsen vloekt als hij strui-

kelt. Mijn schoonmoeder staat op om in de keuken een theeglas voor haar zoon te halen. Ik wil Mohsen niet zien. Hem niet en ook zijn familie niet. Ik til Omar op om met hem te gaan douchen. Maar in de gang loop ik tegen Mohsen op. Hij sist dat zijn familie beledigd is dat ik gisteravond niet meer naar beneden ben gekomen om ze een goede nachtrust te wensen. Of ik het ook niet onbeleefd vind dat ik zonder iets te zeggen naar beneden gegaan? Ik schreeuw tegen hem dat ik zijn familie ronduit onbeschoft vind. Dat ze ons gezin kapot willen maken. Dat ik heus wel heb verstaan wat ze van plan zijn en dat hij niet van me kan verlangen dat ik dat accepteer. Dat ik niet begrijp dat hij toestaat dat hij zich in zijn eigen huis laat commanderen. Hij zou er juist alles aan moeten doen dit te voorkomen. In plaats daarvan laat hij zich als volwassen man manipuleren door zijn familie, mensen die hij de afgelopen tien jaar niet heeft gezien.

Ik schrik van mijn uitbarsting. Ik had me nog zo voorgomen niet te laten blijken dat ik hun gesprek heb kunnen volgen. Mohsen trekt wit weg en pakt Omar, die hartverscheurend huilt, uit mijn armen. Hij is geschrokken van mijn stemverheffing. Zijn hoofdje rust op Mohsens schouder en ik zie zijn kleine lijfje schokken. Mohsen zegt dat ik me rustig moet houden. ‘Zolang jij niet bij me weggaat, is er niets aan de hand. Dan kunnen ze niets doen.’ Ik roep dat ik niets hoeft te doen, maar dat hij actie moet ondernemen. Hij moet zijn moeder en de rest van zijn familie, die hier nu al maanden in ons huis de sfeer aan het verzieken zijn, wegsturen.

‘Zet ze alsjeblieft terug op het vliegtuig naar Iran,’ smeek ik hem.

‘Dat is ondenkbaar. Dat kan ik niet doen. Ik zet mijn familie mijn huis niet uit,’ antwoordt hij.

Vol ongeloof kijk ik hem aan. ‘En zij mogen jouw vrouw wel

het huis uit zetten? Jij vindt het gewoon goed dat ze mijn kind van me willen afpakken?’

‘Ja... nee! Ik... Nou moet jij eens even goed naar me luisteren. Mijn familie... Ik...’

‘Laat maar!’ Boos en wanhopig pak ik Omar uit zijn armen. Ik ren met mijn kind tegen mijn borst de trap op.

‘Jij moet gewoon hier blijven,’ roept Mohsen me na.

Ik laat me op bed vallen en huil zachtjes in mijn kussen. Ik wil niet dat de familie het hoort. Omar kruipt tegen me aan. ‘Mama weer huilen.’ Hij reikt me zijn knuffelbeer aan en legt zijn arm om me heen.

Ik neem hem in mijn armen en fluister in zijn oor: ‘Mama is heel erg verdrietig. Maar we gaan hier weg. Ik beloof je, mama beschermt je. Mama beschermt je tegen deze gemene mensen. Niemand zal ons van elkaar kunnen scheiden. We gaan hier weg. Hoe, dat weet ik nog niet, maar we gaan hier zo snel mogelijk weg!’

Met zijn grote, donkere ogen kijkt Omar me aan. Hij begrijpt niet waarover ik het heb. Dat is misschien beter. Ik ben blij dat hij niet hoeft te ondervinden hoe het is om het geluk waar iemand zo lang en hevig naar verlangd heeft in één klap weggevaagd te zien worden. Verpletterd te zien worden onder een onstuitbare, redeloze razernij.

Mijn besluit is onherroepelijk. Het enige wat mij te doen staat, waar alles vanaf nu om draait, is mijn kind in veiligheid brengen. Ik moet handelen voor het te laat is. De mogelijkheid met mijn schoonfamilie in gesprek te gaan en het uit te praten verwerp ik direct. Volkomen zinloos. De stem van mijn schoonmoeder, die zelfs hier in de slaapkamer in mijn oren krast, sterkt me in mijn overtuiging.

Zo liggen we een poosje. Ik probeer te genieten van het mo-

ment, maar mijn gedachten schieten alle kanten op. Voor me zie ik een afgrond, onpeilbaar diep, duister, het grote niets... O god, hoe moet ik deze dag nog doorkomen?

We ploften met onze vermoeide lichamen neer op de houten bankjes in de kleedkamer van de dansacademie. Mijn vriendin Melissa en ik hadden tijdens de streetdances het uiterste gegeven. ‘Pff, die barani is lastiger dan ik dacht,’ verzuchtte Melissa, terwijl ze met een handdoek het zweet van haar voorhoofd veegde.

‘Terwijl je de salto maakt, maak je een draai van honderdtachtig graden,’ antwoordde ik, alsof het niets voorstelde. ‘Wil je ook een mueslireep?’

Melissa schudde haar hoofd. ‘Een mueslireep? Nee dank je, ik wacht wel even. Maar eh... Wat ik je nog wilde vertellen...’ Haar stem klonk enthousiast. ‘Vrienden van mijn oom hebben een discotheek in Blackpool.’

‘Blackpool? Waar ligt dat?’

‘In Engeland. Blackpool is een populaire badplaats én, niet geheel onbelangrijk voor ons: het mekka van het dansen. Ze zoeken danseressen voor het zomerseizoen. Zij regelen het hotel, we moeten alleen onze vlucht zelf betalen. Zullen we een kansje wagen?’

Mijn hart maakte een sprongetje. ‘Klinkt fantastisch.’

Ik was zeventien, klaar met school maar zonder plannen, en wilde niets liever dan het huis uit. Weg bij mijn moeder, weg van alle ellende. Maar vooral: weg van alle vreugdeloosheid. Blackpool, ik kon me er geen voorstelling bij maken, maar het lonkte meteen. Het was een ongewis avontuur. Maar wel een met een opwindend vooruitzicht: werken als danseres! Op mijn veertiende had ik klassiek ballet ingeruild voor streetdance. Mijn droom om ooit de kost te verdienen als professioneel danseres, zou nu werkelijkheid kunnen worden.

We boekten een open ticket, want als we na onze auditie niet werden aangenomen, moesten we meteen weer weg. ‘Ik zou

er echt van balen, hoor, als een van ons die job niet kreeg,' zei Melissa.

'Of ze nemen ons allebei aan, of ze hebben niemand,' antwoordde ik vastbesloten.

We hadden ons zorgen gemaakt om niks. We kwamen allebei glansrijk door de auditie.

1

Mohsen en ik zijn nu vijf jaar samen. Omar is bijna drie. Ik ben tevreden met onze relatie, al is die in geen enkel opzicht gelijkwaardig. Mohsen neemt alle beslissingen, altijd. Hij bepaalt wat er gebeurt en hoe. Hij koopt de meubels, kiest mijn kleren uit en doet de boodschappen. Ik heb daar welbeschouwd zelf mee ingestemd. In het begin van onze relatie was ik Mohsen zo dankbaar dat hij mij uit een liefdeloos bestaan had gered, dat ik toeliet dat hij alles bepaalde. Ik gaf amper tegengas. Ik was negentien. Wat wist ik nu van het leven en relaties? Hij was vijftien jaar ouder dan ik, een slimme zakenman die snel carrière maakte in het vastgoed. Een man van de wereld, in mijn ogen.

We wonen in Blackpool, een kustplaats in het graafschap Lancashire in Noordwest-Engeland. De winters zijn mild, de zomers warm maar niet te heet. Het is een populaire badplaats die voor een groot deel drijft op toerisme. We wonen in een groot, vrijstaand huis in een rustige en groene buurt met glooiende straten. De locatie kon niet beter: aan de rand van het centrum en vlak bij het strand. Alleen de beter bedeedden kunnen zich een woning in deze wijk veroorloven.

Het goede en zorgeloze leven dat ik hier leid heb ik aan Mohsen te danken, maar ik heb er wel mijn grote passie voor moeten opgeven. Ik werkte als danseres in een discotheek en vanaf het moment dat we gingen samenwonen, wilde hij dat ik daarmee stopte. Hij wist dat dansen voor mij een uitlaatklep was, een eerste levensbehoefte. Ik werd er altijd zo blij van. Maar ik was nu een gebonden vrouw en Mohsen vond het beschamend als ik zonder hem in een discotheek werd gezien, een plek waar zonde en verleiding continu op de loer liggen. Sterker nog, ik hoefde helemaal niet meer te werken. Mensen zouden kunnen denken dat hij armlastig was als ik ook een baan had. Ik heb alles in onze relatie laten gebeuren en daarom vind ik dat ik niet mag zeuren. Wanneer we onenigheid hebben, geef ik snel toe om de lieve vrede te bewaren. Net als vroeger. Als ik maar deed wat mijn moeder wilde, dan was er rust. Maar Mohsen zorgt goed voor mij en het ontbreekt Omar aan niets. We hebben eigenlijk een zorgeloos bestaan, al is er na Mohsens misstap een kleine barst in onze relatie ontstaan.

Kort na de geboorte van Omar kwam ik erachter dat Mohsen tijdens mijn zwangerschap een affaire heeft gehad. Dat deed pijn. Dat mijn rivale ook nog eens bloedmooi was, deed extra pijn. Ze had een wespentaille waar Kate Moss jaloers op zou zijn en van die eindeloos lange benen die je alleen op de catwalk ziet. Ik moest daar zelf achter komen. Ze stond namelijk een keer voor de deur.

‘Jij bent vast niet Mo’s kleine zusje,’ zei ze met een uitdagende blik in haar ogen. Mo? Mohsen had me aan het begin van onze relatie meteen duidelijk gemaakt dat hij bij zijn volledige naam genoemd wilde worden. Mo, dat vond hij een clownsnaam.

‘Je bedoelt Mohsen, neem ik aan. En jij bent?’

‘Is hij thuis?’ vroeg ze kortaf terwijl ze over mijn schouder naar binnen probeerde te kijken. Ze deed me denken aan de

minder leuke collega's die ik had in de discotheek waar ik had gewerkt. Meiden die altijd op jacht waren naar een rijke vent en slijmden bij de baas. Golddiggers werden ze genoemd. Ik was op mijn hoede.

'Zit hij soms in bad? Dat vindt hij een heerlijke manier om te ontspannen, toch? Met een glaasje bubbels in de bubbels.' Zelf moest ze erom lachen, maar ik zag er de humor niet van in.

'Hoe weet jij dat n...' zei ik met stemverheffing, maar ik onderbrak mezelf toen ik doorkreeg hoe de vork hier in de steel zat.

Ze keek me wat meelijndend aan. 'Luister, schat. Ik ben net zo verrast als jij. Ik wil geen problemen maken. Sorry voor de shock. Je mag 'm houden, hoor.'

Ongewenste taferelen drongen zich aan me op, die ik meteen weer uit mijn hoofd probeerde te bannen. 'Wat moet ik hieruit begrijpen?' vroeg ik. 'Hebben jullie soms iets met elkaar?'

'Hadden. Verleden tijd.' Ze draaide zich resoluut om op de hakken van haar laarsjes en leek ineens grote haast te hebben om ervandoor te gaan.

Ik voelde een doffe stomp in mijn maag. Ik wilde haar achternalopen en hier alles over horen, hoewel ik het eigenlijk niet wilde weten. Maar ik stond als aan de grond genageld in de deuropening. Het leek me beter te gaan zitten en dit op me in te laten werken.

Toen ik Mohsen die avond confronteerde met zijn bedrog, wist hij in eerste instantie geen stom woord uit te brengen. Een ongemakkelijke situatie, want ik was het niet gewend in onze relatie de overhand te hebben. Mohsen had een vreselijke misstap begaan, en toch voelde het raar om hem ter verantwoording te roepen. Gelukkig hoefde dat ook niet, want hij ontstak in een tirade vol zelfbeklag. Uiteindelijk smeekte hij mij huilend hem niet te verlaten. Hij wilde mij en Omar niet verliezen.

Ik vergaf hem. Waar moest ik immers naartoe met een pasgeboren baby? Ik was van hem afhankelijk, zowel financieel als emotioneel. Waar moest ik gaan wonen? Terug naar Nederland was geen optie. En wie zou mij liefde geven als ik hem verliet?

Vergeten kon ik het echter niet. Ik confronteer Mohsen dan ook regelmatig met de pijn die zijn ontrouw bij mij heeft veroorzaakt. Soms vind ik het moeilijk hem te vertrouwen. Ik weet dat hij heel hard werkt, maar ik heb geen zicht op wat hij doet. Misschien bedriegt hij me weer? Mohsen vindt dat ik er een overbodige heisa van maak en zegt dat ik niet zo moet doorzagen over die ene misstap. Het is gebeurd, hij kan het niet meer terugdraaien. Het had niets met liefde te maken, dus het stelde niets voor. Hij had zich in een moment van pure lust laten meeslepen. Hij houdt van mij. Samen met Omar vormen we een gezin. Dat moet ik koesteren.

Als ik vraag wat hij zou doen als ik hem zou bedriegen, antwoordt hij vastberaden: ‘Dan ga ik bij je weg!’ Hij zou het niet kunnen verdragen als een andere man mij zou beminnen. Bovendien is het in zijn vaderland gebruikelijk dat mannen er meerdere vrouwen op nahouden.

Toen ik hem uit de Koran voorlas wat de straf is voor overspel, honderd zweepslagen, zei hij: ‘Dat klopt. Maar als een overspelige man berouw toont en zijn leven betert, dan moet hij met rust worden gelaten. Allah aanvaardt berouw. En geef toe, azzi zam, zwangere vrouwen zijn niet goed voor het libido van een man.’

Blackpool, Engeland, begin jaren negentig. Julia beleeft een intens gelukkige tijd met haar man, de Iraanse zakenman Mohsen, en hun zoontje Omar. Haar nare jeugdijaren met een liefdeloze moeder heeft ze eindelijk achter zich gelaten. Maar dan komt haar schoonfamilie naar Engeland en verandert de idylle in een nachtmerrie. Als Mohsen op een dag samen met Omar verdwijnt, besluit ook Julia tot een drastische aanpak.

Kyra Rutgers is werkzaam als journaliste. Over haar eigen ervaringen als voetbalvrouw op Cyprus vertelde ze in haar column in *Flair*. Als auteur schreef ze de feelgoodromans *Buitenspel gezet* en de *Flamingo*-serie. *Grenzeloze liefde* is gebaseerd op gebeurtenissen uit haar eigen leven.

“De persoonlijke stem van Kyra staat in dienst van dit indrukwekkende verhaal. Haar authentieke manier van vertellen zorgt ervoor dat *Grenzeloze liefde* je raakt tot op het bot. Elke vrouw die zegt dat dit haar nooit zal overkomen, denkt hier na dit boek compleet anders over.”
– Leonieke Borghuis, manager RTL Boulevard online

